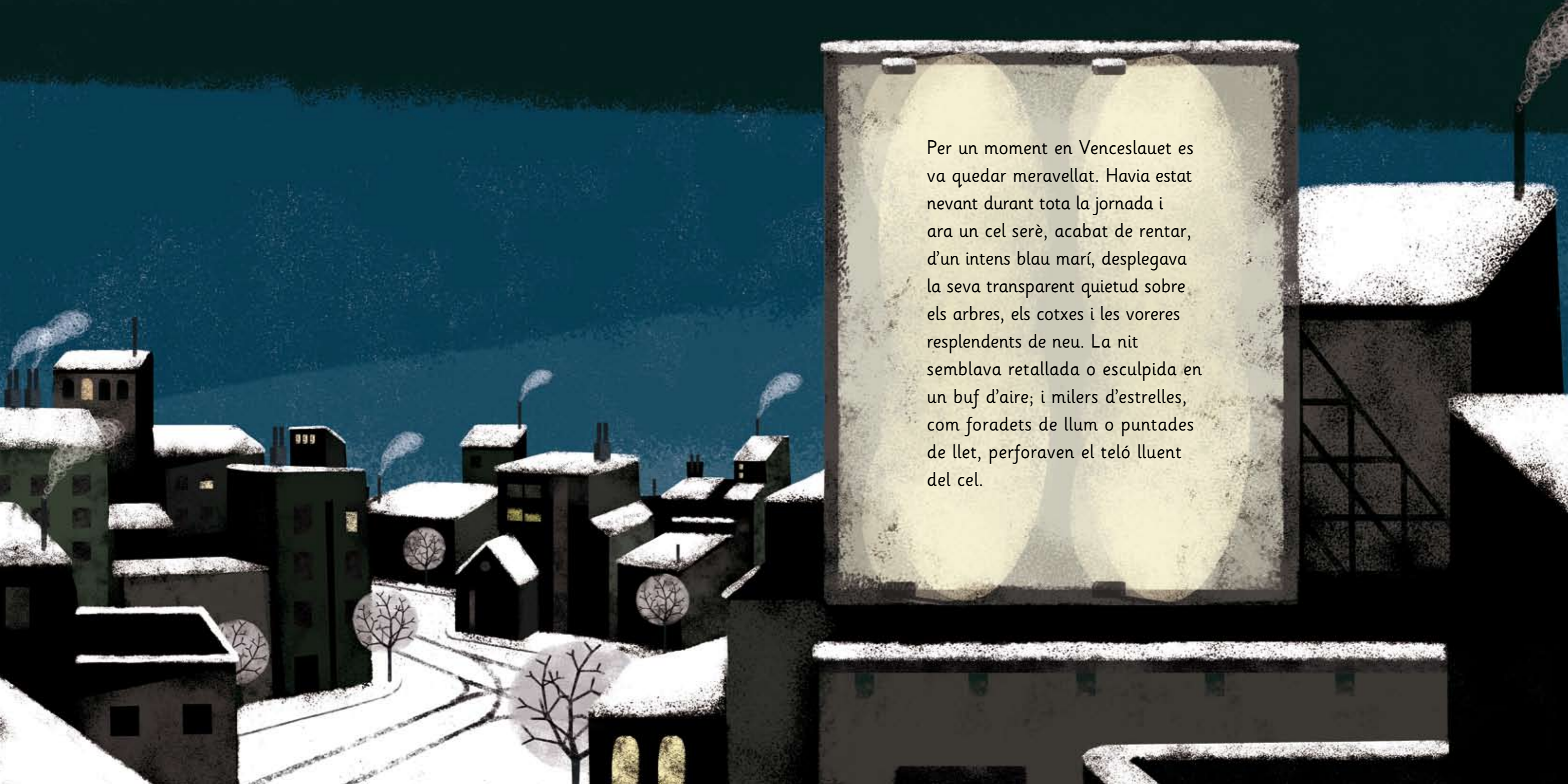

Hi havia una vegada un nen anomenat Venceslauet, que tenia molt de fred. Era al llit i, per més que s'encongia, s'abraçava i s'arraulia, per més que es tapava fins al cap amb mantes i cobrellits, per més que pensava en dies assolellats i forns ardents, el fred li clavava les dentetes de gel i no podia dormir.

Primer ho va intentar amb una taronja i una llimona, sols d'arbre
que malgrat això es van refredar de seguida sota els llençols.
Després ho va provar amb una moneda d'or, sol de cobdícia
que també li va refredar el cor.
Al final no va poder més.
Tenia tant de fred que es va treure les mantes.
Tenia tant de fred que va saltar del llit.
Tenia tant de fred que va obrir la finestra de cop.

Per un moment en Venceslauet es va quedar meravellat. Havia estat nevant durant tota la jornada i ara un cel serè, acabat de rentar, d'un intens blau marí, desplegava la seva transparent quietud sobre els arbres, els cotxes i les voreres resplendents de neu. La nit semblava retallada o esculpida en un buf d'aire; i milers d'estrelles, com foradets de llum o puntades de llet, perforaven el teló lluent del cel.